

Vörös István
SZEKSZÁRDI DAL

Fölfelé megy borban a gyöngy.
Habzóbor?
Így foszlik szét esténként a
jelenkor.
Tűnjön is el, ami elmúlt,
örökre;
váltson át a nehéz nap most
örömré.

Fogyókúra vagy diéta?
Feledjük!
Legyen a bor ma este az
iránytűnk.
Ha benézel a pohárba,
mutatja;
nem a halál, az élet van
alatta.

Nem kell szabály, sok megkötés,
igyunk csak!
Ha közben nem eszünk semmit,
agyoncsap
a sok gátlás, kételkedés,
berúgunk,
kapkodva a bor lelkéről
nem tudunk.

Felébreszt az első pohár
fehér bor,
majd rozét kapsz, s életedre
rágondolj;

gondold végig a világnak
bajait,
mi az, ami bármikor el-
szomorít?

Poharadba tölts innentől
vöröset!
Tűnjön el az aggodalmas
tekintet.
Amúgy már a munkától is
részeg vagy.
Szétesett arc, kibiccent sors,
szétment agy.

Borba hulló kenyérmorzsa
a világ.
Magyar embert nem zavar a
szárazság,
megöntözi rémületét
a borral,
nem lehet, hogy a sors mindig
bajt forral.

Gyanútlanabb, mint egy gyerek.
Jól teszi,
az aggódás nem segít, csak
széteszi
a nyugalmat és a lelket,
s felvisít,
szertehullni könnyen hagyja
dolgait.

Nem az a baj, hogy másképp lesz
ezután:
hogy másképp *volt*, és öncsalás
a hazánk.

Isten és bor nem segíthet,
csak magunk,
vagy megint a semmibe hull
századunk.

Halogatni nincs több idő,
most igyunk,
ne legyen már ez az ország
életunt,
kerüljön a bor mellé kis
szalonna,
szóljon, aki az életet
megunta!

De ne nekem, hanem inkább
egy nőnek,
bújjon hozzá, engedjen az
erőnek,
ami férfi és nő között
feltámad,
örömeivel szolgáljon
a világnak.

Ha úgy élünk, ahogy adja,
megdicsér,
lehajlunk az elénk dobott
dolgokért,
nem keresünk mindenáron
változást,
mégsem vezet folyton csak a
megszokás.

A legelső magyar ember
meghalt rég,
róla néha beszélgetni
illenék.

Árpád? Vagy az öregapja?
Ki volt ő?
Kételyek közt biztos pontot
jelentő.

Messzi múltban egy őseember
tűnik föl,
lakmároz a földön erjedt
gyümölcsből,
kipróbálja, milyen is a
részezség,
ízleli az emberi ész
gyümölcsét,

kimondja az első szót, és
az: a bor,
nyelv nincs még, de egy bordalt csak
eldalol;
nincs művészet, de ő mégis
énekel,
majom volt még, de ettől most
már ember.

Táncra perdül férfi és nő,
mulatnak,
nincs még köztük akkor szegény
és gazdag.
Tátott szájjal bámulnak
az állatok:
Mért nem félnek? Védi őket
a titok.

Megértik azt, amit mások
sejtenek.
Borból léptek világra az
istenek.

Alkonyati, bordó színű
tengerből,
szépségből, mi látványával
felőröl.

Aki részeg, pár órára
megőrül,
de elalszik, s másnap kezdi
előlről,
látomását a világról
lefesti,
olyan, amit csak egy gyerek
nevet ki.

TERJEDELMI KORLÁT

Néha azt hiszem, hogy víziók között élek,
ez csupán furcsa alakja a szenvedélynek,
amit a világról-gondolkodás jelent,
és terepasztalnak nézem a végtelent.
Angyalok költöztek a kétes kényszerekbe,
csak hogy mire az ember őket észrevette,
lassanként valami mássá átalakultak,
dühös hollócsapattá lehetnek már holnap,
holnapután pedig legyek és darazsak.
Az anyagi szándékból, tudod, mi marad?
Csapatba verődnek és gúnyolódnak rajtam,
ilyen az igazság, mit annyira akartam:

„Figyelj csak, ez azt hiszi magáról, hogy Baudelaire!
Te nem vagy vérbajos, még csak örült se, ember!
Egyszerűen középpolgárnak öltözöl.
Itt járt a szürkeség, és persze üdvözöl.
Itt élt a fehérség, de menekül előled,
mesélt neked önmagáról, persze letörted.

Itt járt a zöldség, nem hagytad kibontakozni,
itt járt a sötétség, te elvitted napozni.
Itt járt a nedvesség, törülközőt kerestél,
idejött a sokaság, de téged kiostált.
Megsajnálta a kegyesség, nem kértél belőle.
Ami volt, az az egész, és nem az előleg.”

Így bosszantott csapatuk rossz varázsigékkel,
de nem tudtam nyugodni, a megértés-kényszer
elővett és bennem mindent összezavart,
úgy láttam már magam, mint líra-hivatalt:
iktatok és egyeztetek minden vers-témát,
az ügyfelem végighallgat s közben belémlát –
vizsont téved, mert ennyiből csak félreismer,
hogy ki vagyok, elmondhatnám, de arra nincs hely.

A HALÁLLAL NINCS BARÁTSÁG

Falatoztam a semmiből.
Jólesett.
Falatozni ilyesmiből
nem lehet.
Kóstolgatod. Az ízlésed
örület.

A halállal nincs barátság,
se harag,
így is, úgy is megégeted
magadat,
életedből semmi emlék
nem marad.

Ami vagy, az evilági.
Csak kicsi
belátás van odaátra –
néha nincs

lényegében semennyi se,
hát legyints

minden biztos tudományra,
kételkedj
abban is, hogy kételkedhetsz
amellett,
mit biztosan tudsz, vagy sejte-
ned kellett.

De most végül hogyan is van
az egész?
Amit mondasz, nagyon gyáva
vagy merész?
Csupán minden, vagy a teljes
semmiség?

Semmiség a semmiségre
rájátszik,
minden mögül a mindenség
kilátszik,
föllátunk az égen az al-
világig.

Magasságot esz a mélység,
jóllakik.
Rossz ízével a semmi mért
boldogít?
Hány év telik ma estétől
holnapig?